

Szűcs-Gáspár Borbála

Kaszák éjszakája

Sarjad a fű, selyme éles kaszára vágjuk.
Harsog a zöld, éled a föld. .
Érzi a kasza a vágyakozást,
csendül a rozsdá alatt a fém.
Szögre akasztott száll le a falról.
Sóhajós ébredés mocorog a csűrben.
Ki a szabadba, ragyog a nap!
Éled a kaszakő, örömmel ugrik.
Csendül az él is, fényesedik.

Jönnek és jönnek, egyre gyülekszik
az udvaron a sok fémlégény.
Ott a rét, nosza, vágjuk a rendet,
szól a hetes alakú.
És indul a nász, szól a kaszanóta,
szúzi fűtenger hever letarolva.
Boldog az ének,
mámoros dallal tombol a nász.

Este van immár, szikrázik a fém is,
lángparipásan fénylik a Hold,
muzsikás patak csörgedezik.
Zajlik a násztánc esti zenére.
Hejhó, kaszatársak, közeleg a nyár.
Hó hej, zabolázzad a lázad,
az éles suhogástól megremeg a föld.
Eljön az éjfél, egyre vadabbul
táncol a rét, az udvar, az éj.

Nézi az ördög a pokol kapujából,
ott áll magában, egyes egyedül,
vágjuk a táncos mulatók közé.
Veszi a pöttös ingét magára,
húzza az ünnepi piros bugyogót,
elvegyül ő is nagy mulatásba.
Ropja már a vad kaszatáncot,
Mondja a hejhó-t,
megzabolázní nincsen erő.

Lassan veszi észre a hajnali táncban
az ördögöt egy mulató.
Nosza, nekitámad a betolakodónak:
Hagyd el az udvaromat!
És már jön a többi: Hejhó, coki innét,
selyem fűvünket mért taposod?
Mért a miénk kell Belzebub öccse?
Támad a násznép, menekül a sátán.
Hejhó! Ez mi hazánk itt,
Élj gonosz lent a pokol fenekén.

Eljön a hajnal, csillan a napfény,
néma az udvar, alszik a táj.
Ördög nyoma sincs már,
a sok kasza szögre talál.

Viszek a sírodra

Viszek a sírodra fehér rózsaszálat,
általam ültetett nyíló jázminágot.
Viszek a lelkemben sok fájó emléket,
könyörgő imáim leteszem elébed,

Viszek a kezemben imádott dallamot,
éteren át zengő szép gitár szólamot,
viszem életemet, viszem a halálod,
fecskeszárnyon szálló örök bocsánatot.

Viszek ábrándokat, élni örök hitet,
szívembe beburkolt szenvedéseimet,
viszek vágyakozást, illatos ihletet,
gyöngyharmatos álmot, nincs-jelenlétedet.

